

have set, hvilken overordentlig Forskel der er paa Prisen dér netop efter Kvaliteten. Det skyldes den Omstændighed, at det er Staten, der sælger disse Varer. Hvis vi her vilde indføre Tobaksregale og Spiritusregale, saa kunde der komme bedre Fordeling af de indirekte Skatter. Ved et Spiritusregale er man i Stand til at gøre Forskel paa den fattige Mands Snaps og den riges Likør. Det var maaske rigtigt, om man havde indført et Spiritusregale, det vilde ikke være saa underligt i et demokratisk Land som Danmark. Et Land som Svejts, der er endnu mere demokratisk, har en Hovedindtægt af Spiritusafgiften, men vel at mærke i Form af et Spiritusregale. Jeg kan ikke bebrejde den højtærede Minister, at han ikke har benyttet denne Udvej: Tobaksregale og Spiritusregale, thi det er noget, der kræver en meget stor Forberedelse, men jeg vilde sætte megen Pris paa, at man en Gang kunde komme dertil.

Saa nævnedes det ærede kongevalgte Medlem (Estrup) de direkte Skatter i Frankrig. Ja, det er sandt, ogsaa i den Henseende staar Frankrig højt, idet det har Erhvervsstat, Patentskat og lignende, som indbringe meget store Beløb. Og i England har man noget lignende, idet man der har en Udbytte- og Indkomstskat. Den engelske Indkomstskat er noget helt andet end vor Indkomstskat; det er kun Navnet, som er fælles. Jeg har en Gang — det var da Hørring var Finansminister — efter Finansministerens Opfordring udarbejdet et Forslag til en saadan Udbytteskat, som blev omdelt til Rigsdagens Medlemmer (Afbrydelse af Estrup). Det glæder mig, at dette dog ikke helt er glemt. Og selvfølgelig vilde jeg anse det for at have været fornuftigere, om man havde fulgt den Vej, jeg den Gang anviste, om man havde fulgt Englands og Frankrigs Eksempel, navnlig Englands. Men det gjorde man ikke. I Stedet for lagde man Skat paa Personerne i Forhold til deres Indkomst, en Skat, som ikke er saa god som den anden. Derimod maa jeg fastholde, at denne Skat er bleven meget bedre end før, og naar vi have en saa dygtig Skatteadministration og en saa fremragende Mand i Spidsen for den, som vi have, har jeg den Tro og den Tillid, at ogsaa den personlige Indkomstskat kan blive tilstrækkelig god.

Med Hensyn til Sammenligningen med andre Lande vil jeg endnu gøre opmærksom paa, at det ikke var mig, som sammenlignede Forholdene her med andre

Landes. Det var fra konservativ Side, at man vilde bekæmpe de 25 pCt. ved at sige, at i intet andet Land havde man saa meget, og det blev ligeledes anført som Argument mod Finansministeren, at man aldrig her i Landet havde haft en saa høj Procent. Det var derfor, jeg omtalte disse Ting. Det er altsaa ikke mig, man kan bebrejde, at jeg har brugt denne Sammenligning, for jeg har ikke brugt den, men jeg har modbevist Berettigelsen til at anvende den i dette Tilfælde.

Om de indirekte Skatter, som det ærede kongevalgte Medlem (Estrup) omtalte, skal jeg endnu nævne, at jeg anser ogsaa de indirekte Skatter, anvendte paa rette Maade, for hensigtsmæssige. Jeg vil tilføje, at efter min Mening er det den største Fejl i vort Skattesystem i Kommunerne, at disse saa at sige slet ikke bruge de indirekte Skatter, og jeg tror ikke, at man kan faa nogen fornuftig fuldt tilfredsstillende Ordning af vore Kommuneskatter, uden at man indfører visse moderne Former for indirekte Skatter, Former, hvorved det er muligt nogenlunde at graduere efter Skatteevnen. Her i Landet ere de indirekte Skatter blevne yderligere uretfærdige af en bestemt Grund, ved en Uret, som man i sin Tid begik. Efter Krigen 1864, da man var i en vanskelig Situation og skulde skaffe Penge, blev der indført en Krigsskat, der bestod af to Dele, en Forhøjelse af de store Toldforbrugsskatter og samtidig, fordi man mente, at den vilde blive ens for næsten alle, og krævede et Supplement for de velstaaende, en Indkomstskat; altsaa, man brugte netop det System, som Finansministeren nu bruger: en Forbrugsskat paa alle, rige og fattige, og et Supplement, som gør den retfærdig. Men lad skete? Ved Tidernes Ugunst lod man Skænen paa de velstaaende falde bort, men Skænen paa de ubemidlede — paa Kaffe, The, Spiritus og Tobak — lod man blive staaende. Her er en gammel Uret, som man bør gøre god igen, og det sker i dette Tilfælde.

Finansministeren (N. Neergaard): Tiden er saa langt fremskreden, at allerede denne Omstændighed maner mig til Korthed, og jeg har, som jeg gengangse har sagt, desuden den Mening at en langt udsponen Forhandling paa et Stadium ikke fremmer Sagens heldige Afgørelse, men at vi maa haste mod Flæsesudvalg. Den ærede Ordfører opstille en Beregning, hvorved han kom til et overordentlig lyst og skønt Resultat. Han